

I Stilhed.

Af R. Fries.
(For sat.)

I det ydre var han en smul, velvoksen Dreng af se paa. At hans Fader var lyttelig, naar han i faaars Aalderen kunde gribe en Lyd ved Hornene eller rette et bødbringende Stik mod en Gris, tan man ikke undre sig over, men at den samme Fader lo og holdt med ham i hans utallige Drillerier og Mishandlinger af Broderen, var en Stam for ham. Naar man betænker, at Johan aldrig hørte et venligt Ord eller opfangede et kærligt Blik fra sin Fader, at han hver Dag maatte se paa, hvorledes alt var Frederik tilladt, medens han derimod aldrig vovede at sige et eneste Ord i sin Faders Nærværelse, naar denne og Broderen aldrig talde ham ved hans rette Navn, men derimod altid „Stræbder“, naar han om Middagen maatte sidde allene med de to andre, medens Frederik sad ved Siden af Faderen, naar man betænker alt det, var det i Sandhed ingen let Tilværelse, og den tunde tun blive til Velsignelse for Johan ved Stilheden og Livet sammen med Gud, som han lærte i Bedstemoderens Stue.

Den gamle havde adskillige Gange alvorligt irettesat sin Svigersøn og vist ham det urigtige i hans Handlemaade mod Børnene, hun havde betænkt, at Frederik havde langt mere Stæde deraf end Johan, men alt var forgæves. Han spurgte hende, om han ikke gav Johan, hvad der tilkom ham, om han ikke hver Dag fik saa megen Mad, han kunde spise, og om han ikke sendte ham i Stole til saa godt som Frederik? Det laa i Drengenes Forsættelighed, at hans Forhold var anderledes mod den ene end mod den anden, og det var der ingen, der kunde fortænte ham i, han vilde ikke høre mere derom, han var herre i sit eget Hus og lod sig intet forestrøve af nogen.

Den gamle maatte da tie og anstille sine Tanker og Betragtninger hos sig selv, men tænkte ved sig selv: „Vel er det en haard Skole, Børnet maa gennemgaa, men derfor kan det alligevel blive til Frelse og Velsignelse. Nu kommer det da kun an paa, at han mærker Kærlighedens Magt, og den vil jeg med Guds Hjælp vise ham, her i mit lille Kige, her i Stilhed skal han finde Kærlighed, og jeg vil vise ham Vejen til hans himmelske Faders Hjerter, han, der ejer den evige Kærlighed. Misfandthed og Barmhjerlighed skal følge ham, og han skal blive i Herrens Hus evindeligt.“

III.

En Himmelport.

At der med dette Navn menes Bedstemoderens Stue, er let at forstaa, men hvorledes det gik til, at der gennem denne Himmelport strømmede Lyd og Kraft fra det høje til Johans Hjerter, ses i det følgende.

Hvem huffer endnu ikke, hvilken salig Juleaften af Frelse, der gennembarrede en, naar Stolefiden Lørdag Eftermiddag var forbi, og man havde hele Søndagen for sig. Waade Frederik og Johan lede glade hjemad om Lørdagen, vel fulgtes de ikke ad, Frederik løb i Forvejen med de store og vilde Dreng, Johan kom bagfter.

Frederiks Hensigt var at strejfe omkring paa Landet med Svenden for at opløse Kvag, medens Johan tænkte paa Dora og Billederne og Historierne, der vare uadskillige fra Bedstemoderens Stue.

En Lørdag gik det dog ikke efter Frederiks Bestemmelse, thi Svenden stulde ikke paa Landet, og han maatte da forlænge sig paa anden Maade; han blev omkring i Slagtehuset, i Stalden og Gaarden, ja endog helt hen paa Torvet for at se, om der ikke var nogen, han kunde lege med.

Da kom Johan og Dora haand i haand gennem Porten. Det var en hel Glæde og Stolthed for Johan at skulle spille Vestsidterens Rolle; thi den lille Pige kunde ikke overvinde sin Frygt for den store Slagterhund. Næppe faar Frederik Øje paa dem, før han løber ind i Slagterhuset og roober til Svenden: „Nu vilde vi holde Bryllup, Stræbderen har faaet en Kone!“

Derpaa strøede han hen mod Børnene, der af Stræf stod ganske stille, førte dem midt ud i Gaarden og begyndte at danse omkring dem. Gædebutken, som Frederik havde spændt for en Vogn, kom ogsaa til den stillede sig paa Bagbenene for ogsaa at høre noget.

Da fik Frederik en Tante, „Stræbderen skal ride paa Bukken“, udbød han, tog fat i sin Broder og vilde med Magt sætte ham op paa Dyret. Johan stred imod med Hænder og Fødder; men hvad kunde han udrette mod Broderen, der var ham overlegen saavel i Stærkelse som i Kraft. Uden mange Omstændigheder satte Frederik ham op paa Bukken, som i stærkt Trav løb Gaarden rundt. Vel faldt Johan snart af, men han havde dog til Broderens udelte Glæde været paa Bukken.

Men selv en Orm trummer sig, naar der bliver traadt paa den. Johan rejste sig op, han er ganske bleg, men hans Blik er rasende. Han har en Kniv i Haanden, det er Frederiks Kniv, som han har faaet af sin Fader, og som han altid bærer ved Siden. Johan har under Kampen taget den fra Broderen; han hæver den og slynger den mod denne. Hans Knæ er ganske vist ikke sikret, men i Faldet træffer den dog, og Epidisen sidder fast i Frederiks Støvel, saa at han striger højt.

Just i dette Øjeblik træder Faderen frem paa Stuepladsen; med et eneste Blik er han klar over Situationen, hvorfor han næsten blivt stum af Raseri, han styrter ind paa den blege, stælende Johan, griber ham med sin stærke Haand, taster ham op og ned, laber ham derpaa falde mod Jorden og giver den ulkkelige Dreng haarde Slag i ryggen. Frederik striger imidlertid op, han har trukket Kniven ud af Støvlen, hoofta der pibler en Smule Blod, og han hinker ind i Huset.

„Vent kun, du giftige Kryp, jeg skal vise dig, hvad en slarp Ant er, saa at du glemmer at taste om dig med Knive!“ Med disse Ord stødte Faderen Drengen ind i Butikken, hvor han stiler ham under en af Rødbrogene og binder sin slaape Kniv dertil, saa at Spidsen naar hans Næse. „Nu kan du staa her en Tid, det vil du have godt af,“ sagde Faderen.

Da lod det sidste Bedeslag, og Pigen bragte Lyfstaernerne ind i Bedstemoderens Stue, hun havde ikke hørt noget af Støjen, thi hendes Værelse vendte ikke ud til den Gaard, hvor Ulykten gik for sig, tilmeldt var hun bleven tungt i den sidste Tid.

Johan stod imidlertid stadig i Butikken, den skarpe, blinrende Kniv søvede for hans Øjne, som han maa lukke; men det hjælper ikke, han kan føle Knivspidsen, og han tør ikke røre sig, derhjemme smertes de Slag og Stød, han har faaet, ham saa voldsomt, at hans Knæ vakte, og endnu mere smertes hans egen Udseende. Han udslydte ikke en Lyd, da hans Fader mishandlede ham; men i hans Sjæl løb det: „Du har handlet mod Kain mod din Broder!“ — og Taarerne rullede ned ad hans blege Kinder.

Da aabnedes Døren, og Bedstemoderen viser sig, Pigen har foralt hende, hvad der er foresat, og at Johan staaer i Butikken. Hurtig, uden at tøve river hun Drengen til sig, som med trampagende Hullen skammer sig til hende, — da falder han med tilbage og sulter Øjnene.

„Eberhard, det gaar ikke længere, du sælger dig jo Drengen, hvad er her dog stet?“ — Og uden at afvente Svaret fører hun den bevidstløse Johan ind i sit Værelse, i Stilhed.

Mester Eberhard var dog lidt fortrakket, da han saa Drengen ligge dødsbleg paa Bedstemoderens Arm; men han rystede det snart af sig og tænkte: Johan er klog nok, det er kun Forsjullelse! Han gik da ud for at se efter Frederik, Saaret, han havde faaet, var ikke farligt, Støvlen havde taget af, saa at Knivspidsen kun havde revet en lille Flæng.

I Bedstemoderens Værelse laa Johan, han var rigtignok meget bleg; men han var dog atter ved Bevidsthed. „Hvor det er slemt, Bedstemoder,“ sagde han og holdt sine magre Hænder paa Panden, „stulle vi ikke læse Søndagen ind?“ (saaleeds talte den gamle denne lille Højtidelighed Lørdag Aften) „for at jeg atter fra Helvede kan komme i Himlen.“

Bedstemoderen nikkede — Bibelen og Billederne laa jo paa Bordet, Lyfene i Stagerne vare tændte og bestiniede Indskrifter: „Memento mori“. Hun slog Bibelen op og læste Evangeliet til 4. Søndag efter Trinitatis, der begynder med disse Ord: „Derfor vær barmhjerterig, ligesom eders Fader i Himlen er barmhjerterig,“ og da hun læste disse Ord, aabnedes Himmelporten for Johan, han sølte sig atter i Himlen, og i den Time blev Beslutningen om at leve sit Liv som i Himlen taget.

Hvad var der bleven af den lille Dora under Ulyksten? Hun havde da set Johans Ridt paa Butken, og han huffede senere, at hun ogsaa havde set deraf, derefter var hun forsvunden; men Johan tilgav hende dog hjertelig gerne denne Vatter.

Efter denne Begivenhed var det forbi med Frederiks Drillerier, men i Stedet for havde han sin Broder af inderside Hjerter, han talte næsten ikke mere til ham og var bestandig, naar i Faderens Nærværelse, imod ham.

Johan havde imidlertid mere og mere givet den Tante Rum at ville være Stolelærer; Bedstemoderen havde givet det første Stød dertil ved sine Fortællinger om sin egen Fortid. Den afdøde Valentin Klingsohr havde nemlig ikke altid været Degen og Organist ved St. Maria Kirken, men havde Trin for Trin arbejdet sig op til dette sit Livs højeste Maal. Begyndelsen var meget beslethen som Vandbylærer med ganske ringe Indtægter. Den Gang havde han, stent Lønnen næppe var tilfredsstillende for en, dog besluttet sig til ikke at vandre alene, thi sagde han, „det er ikke godt, at Mennesket er alene!“ Og hans Tro var, at den Herre, der havde sagt det, ogsaa vilde sørge for dagligt Brød til to, og han hjemførte da sin forlovede, den erlige og agtværdige Jomfru, Magdalene Hausseggen, som sin Hustru.

Just denne første Tid af det huslige og ægtefællelige Liv stod for Bedstemoderen som en Gæns Gæde, bestiniet af rosenfarved Morgenlys. Hun kunde ikke blive træt af at fortælle om, hvor stille og smukt det var i Landsbyen, hvor hyggeligt og fredeligt de havde det i Lærerboligen med de to smaa Værelser, hvor solbestiniet og vespasjet Haanden var. Aldrig havde hun druffet saa fed og sød Mælk, som deres Ko gav, aldrig spist saa godt Smør, det smagte som Rødbælgærner, og hun havde aldrig nænnet at komme Salt i det, for den fine Smag ikke stulde tabe sig. Og saadanne Gæbler som de store Gravenstener, havde hun aldrig smagt, hun vilde gerne vide, om Træet endnu stod der, thi i saa Tilfælde vilde hun ikke huile, før hun fik et Gæble deraf.

Lige saa lykkelig og glad havde hendes Mand været. Børneantallet var kun ringe og snart talt; men Børnene vare artige — han behøvede aldrig at bruge Stofken, og hans foresatte vare altid tilfredse med hans Undervisning; „og vi havde hinanden saa rar,“ søjede hun altid til. „Mine Tanker og Bønner fulgte ham altid til hans Gerning, og naar jeg tog fat paa mine huslige Arbejder og fra Stolefuen hørte Morgenangenen, baaren til Himlen af klare, friske Værnestemmer, da var det, som om min Mand betragtede mig med sit Hjerte for mig.“

Opflammet ved saadanne Stådringer, blev det snart klart for Johan, at han vilde opnaa samme Lykke, at han vilde være Stolelærer, og da han ikke havde dette Ønske, da var det ganske som talt ud af Bedstemoderens Hjerter, at hun gav sit udelte Bifald til Kende.

„Man hører rigtignok mange Klager over de daarlige Embeder,“ sagde hun, „det er maaltse ogsaa sandt; thi alt er jo bleven dyrere siden. I min Ungdom kunde jeg ikke forstaa, at de smaa Indtægter kunde række saa langt, som de gjorde; men min afdøde Mand plejede at sige, at Guds Velsignelse hooiede over, hvad man modtog med Tælmnælselighed. Hvor var det dog stent!“ fultede den gamle; men Johan tænkte ved sig selv: „Hvem der dog kunde naa saa vidt!“

Dermed havde det dog sin Vanskelighed. Bedstemoderen havde i en beleslig Tid forebragt sin Svigersøn Sønnens Ønske; men han afsatte „ende. Stolelærerne havde saa uselk Vøn, saa at han stadig maatte tage i sin Lomme for at gøre Tilflugt; Drengen var sødt til Stræder, og det var et ærligt Haandværk, hvoraf han kunde ernære sig, og derved blev det. Han maatte undre sig over, at hans Svigersønder vilde lade sig overtale af Drengen i Stedet for at lade Drengen tale for sig selv.

Frederik gjorde sit til at ophidsse Faderen, Johan stulde være Stræder, det havde han nu en Gang sat sig i Hovedet, thi en Stræder var noget af det foragteligste, han kunde tænke sig. Han vilde ogsaa, at Dora, der imidlertid var bleven større og tegnedes til at blive meget smul, foragtede det Haandværk, og det var just Frederik tilpas. Thi denne, som nu var bleven 14—15 Aar gammel og var fuldstændig udvoksen, fandt Behag i Dora, og for at vinde hendes Yndest forøvede han hende mange smukke Ting og Sukkerier, som Dora satte stor Pris paa, samt vidig med at han gjorde sin Broder latterlig og nedfattede ham paa enhver Maade. Dora tog mod Frederiks Gaver og lo af hans Spot over Johan, som trods dette dog var hende meget hengiven.

Bege Drengene gik til Konfirmationsundervisning og stulde konfirmeres Palmesøndag. Bedstemoderen havde skrantet hele Vinteren og havde flere Dage maattet holde Sengen, hvad der aldrig var hæbet hende, og hvad der havde kostet hende megen Overvindselse.

Efter Fastelavn blev det værre, og hun mærkede, at hendes Tid snart var forbi, o, hun var beredt til at forlade denne Jord, kun et tynde paa hende: Belymringen for Johan; fra hans første Ånbedrag havde han været et Smertens Barn, og just derfor var hendes Hjerter vokset fast til ham.

Naar hun døde, da var han jo ganske alene, kunde hun i det mindste jævne Vejen for ham, saa at han ikke stulde tvinges ind i et forhadit Livskald! Mangen en ensom Time havde den gamle saavel Dag som Nat grublet derover, suk- tet og bedet derom, tilslidst naaede hun til at være stille, thi det var, som om en Stemme hviskede til hende: „Var ikke bekymret, Herren vil selv sørge derfor.“

Hendes Hoffe tog imidlertid til Dag for Dag — og hendes Kræfter tog øjensynlig af. Mester Eberhard af- lagde af og til et kort Besøg hos sin Svigersønder, stent det kostede ham stor Overvindselse; han undgik at se hende ind i Øjnene, medens hun paa sin Side saa ejendommeligt paa ham med sine milde, stille Øjne, som havde hun et vigtigt Spørgsmaal eller en Belymring paa Hjerter.

Det var ingen stor Sorg for Svigersønnen at tænke paa, at hun snart stulde dø; thi hun havde jo levet længe nok, men ubehageligt var det dog for ham, at Døden stulde banke paa hoes ham, at han stulde have en Kiste i Huset og en Ligvogn for Døren. Naar blot det altsammen var overhaaret. Frem for alt vilde han ikke være til Stebe, naar den gamle stulde til at dø — mærkeligt nok, denne Mand, hvis Gerning det var at dræbe og slagte — var en elendig Krykker, naar det gjaldt om at se et Menneske dø.

Derfor havde han allerede givet Befaling til, at man ikke stulde talde paa ham, naar Svigersønderen laa for Døden.

En Sngpelejerste, en Ungdomsbetænt, sad ved den syge Bedstemoderes Leje, Lampen brændte med saa rodt Sker, at Maanen, hvis Straaler stiniede gennem Gardinet, var langt klarere. Begge de gamle Kvinder havde talt sammen, nu var der ganske stille i Værelset. — Da vendte den syge langsomt Hovedet om og rakte Haanden ud; „der ster en Forandring,“ sagde hun, „jeg kan mærke i mit Bryst, at Enden er nær, kald Johan til mig, jeg maa velsigne ham.“

Sngpelejersten gik og kom snart efter tilbage med Drengen. Han stod med sit alvorlige, stille Blik ved den tære Bedstemoderes Leje; han var ganske rolig, thi hun havde ofte forklaret ham det Memento mori, der stod paa Lyfstaernerne, saa at han vidste, at hun gik h j e m. Han lagde sit Hoved ved Siden af hendes paa Puden og tog begge hendes Hænder i sine. Da gik Døren op, og Mester Eberhard viste sig paa Dørtærskelen; han var pludselig vaagen, han havde hørt nogen raabe tre Gange, paastod han; thi han havde ligget længe vaagen og hørt paa den underlige Støj i Huset. „Hvad gaar her egentlig for sig?“ spurgte han derpaa med et Blik paa Johan, der stod ved Siden af Sengen og med sine store Øjne uden Frygt stirrede raa ham.

Da rejste den gamle sig med overmenneskelig Kraft og sagde ganske tydelig og højt: „Her gaar for sig, at jeg dør, min Søn Eberhard; du kommer i rette Tid til at høre min sidste Vilske, giv mig din Haand.“

Han rakte hende den levende.

Den syge tog den og holdt den fast i sin; den anden lagde hun velsignende paa Drengens Hoved.

„Du har syndet mod ham — ja, syndet meget. — Gud være dig Syndbar naabig — gør godt, hvad der endnu er tilbage at gøre godt! Tving ham ikke — lad ham saa sin Vilske i dette ene Stykke. Du skal love mig det — nu — for at jeg kan dø rolig — ellers anslager jeg dig for den levende Gud“, lod det afbrudt, medens hun fæstede det ben- nentrængende Blik paa ham.

Den stærke Mester Eberhard ogs, hans Knæ vakte, han vilde ikke se ind i disse milde Øjne, men han maatte; han vilde tage sin Haand ud af den kolde, fugtige Haand, men han kunde ikke.

„Vil du love mig det?“ spurgte den døende atter — han nikkede, han vilde ikke gøre det, men han maatte; dette Blik var dog ikke nok for den gamle.

„Jeg maa have dit „ja“, Eberhard, jeg vil tage dit „ja“ med mig i Evigheden — sig ja — men hurtigt, før det er for sent.“

Da høstes et „ja!“ — Blæsten tubede og hylede stærkt, men det høstes dog, den døende havde ogsaa hørt det, saa snart det var udtalt, sank hendes Hoved dødsmaat tilbage paa Puden, hun slap hans Haand og solbede sine Hænder over Brystet, og hendes Øjenlaag faldt langsomt i.

Hun aandede uregelmæssigt, Slimet i hendes Bryst rallede underligt, saa hørte denne Lyd op, og Ånbedet blev langsomt og regelmæssigt.

Hvorfor gaar du ikke, Mester Eberhard, du vil jo ikke se nogen dø, og nu er der ingen, der holder dig tilbage! Døden har en ejendommelig, majestætisk Magt, den er ikke til at spøge med, og man kan ikke efter Behag undbringe sig dens Magt eller fly dens ubrakte Arm, det fornam Mester Eberhard ogsaa! —

Endelig aabnedes Himmelporten, og Magdalene Klingsohr var hjemme hos sin Gud og Frelser, og for de efterlevende kom den store Stilhed. De aandede næppe — kun Stormen pib og tubede udenfor, derved mærkede man først rigtig, hvor stille der var bleven. Sngpelejer-

sten trufede de brustne Øjenlaag til og tørrede en Taare af sit Øje.

Men Mester Eberhard gjorde, hvad han endnu aldrig havde gjort, han tog Johan ved Haanden og førte ham tilbage til hans Leje.

Han gik ogsaa selv til Sengs, om han sov, vide vi ikke, der var i hvert Fald bleven stille, altfor stille.

(Fortættes.)

Livskraft.

Af J. M. Hansen.

Som en Sjælenshed fortælltes for en Tid siden i danske Blade, at i Smedien i Baaring Overballe paa Fyn staaer Ambolsten paa en omtrent tre Aararter høj Egeblot, som hvert Aar flyder friske Stud i Foraarsstid, stent den har været brugt som Amboltblot i sets Aar, har været stillet afstillet; Gange og selvsjælig ikke faaet nogen blid Behandling. Men er denne Egeblot ikke et stent Billede paa Livskraft? Trods Slag og Strammer, Rød og Yld, Plojeren og Hesteflo beholder den Levesaften i sig og grønnes til en vis Grad Aar for Aar. Men ber er nogle Mennesker, som have faaet en endnu langt større Livskraft i sig end Egens; det er de hellige, Guds sande Børn. De ere ved en levende Tro komme i Livsforbindelse med Livs- hjerter Jesus, der siger: „Jeg giver dem et evigt Liv;“ „jeg er kommen, at de stulle have Liv og have det over- stødigt“ (Joh. 10, 10). Ligesom Ordet „Gud er Kær- lighed“ er uransageligt, saaledes er Ordet: „Hos dig er Livets Kilde“ (Sal. 36, 10) ogsaa. Og de hellige have beres Liv fra denne Kilde. De leve, fordi de ere i Livs- samfund med den levende Gud.

Men hvilke Aar have de hellige i denne Verden? De- res Aar ligne Egeblottens. Alle, som ville leve gudseligt i Kristus stulle forfølges. Verden havde Jesus og for- fulgte ham; og „have de forfulgt mig, stulle de ogsaa forfølge eder,“ siger han. Verden kender ikke de hellige, fordi den kender ikke ham; de hellige regnes for Slagle- saar hele Dagen, for Udflugt og Fjelskær; de saa Slag snart paa en, snart paa en anden Side, og Miskendelsens Røg og Fjendskabets Yld hvirvle sig om de hellige ligesom Gnistre og Damp i en Smedie. Men kan det ikke hindre Livskraften i de hellige at stude ny Stud fra Var til Var? Ingenlunde! Snarere grønnes de mere under Forsølgel- sen end mindre. Tank paa Døberen Johannes! Han fik Slag paa Slag; de sagde om ham, at han havde Djævelen (Luk. 7, 33), var besat af Satan, og tilslidst faldt hans Hoved for Vødselken; men hvilken Livskraft var der ikke i dette Guds Barn!

Hans Liv stød det ene friske, grønne Stud efter det andet. At det udsjæle Fjendskab kunde ikke afsærg, at Johannes levede som en retfærdig og hellig Mand og var et brændende og flinnende Lys, og Ordskaben kunde ikke forhindre, at denne Elias's Vidnesbyrd affødte en Vækkelse, som Israels næppe havde set Mage til, i hvert Fald ikke siden Profeten Samuels Dage. Og da Johan- nes døde — ja, man kunde vel stille hans Hoved fra Kroppen, men ingenlunde tage den Sandhed af Dage, han havde forlyndt; den levede efter Guds Mandens Død, som det ses af Joh. 10, 41, 42 o. a. S. Og er Døberens Liv og Vidnesbyrd afsmægtigt i Dage? Nej, det er det ikke; han har traadt udsjælelige Spor; hans Fjrtiaarns- stiftelse vil stinne til Dagens Ende.

Tank paa Apostelen Paulus. Blev han ikke behan- det som Egeblot i Baaring Smedie? Læs hans Histo- rie i det ny Testamente, og du vil se det. I 1 Kor. 4, 11—13 hedder det: „Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst og ere nøgne og saa Mundslag og have intet vist Sted, og arbejder majsommeligt med vore egne Hænder. Overstædte velsigne vi, forfulgte taale vi, bespottede formane vi, vi ere blevene som Udflugt i Verden, alles Stovist indtil nu;“ og tilslidst maatte han lide Mar- tyrhøden; men stød Paulus ikke trods alle disse Træng- sel friske Stud? Ja! kun en Taabe kan nægte det. Hos ham var Troen en Sejr, der overvandt Verden; han ar- bejdede mere end alle de andre; hans Gerning blev en dyb Skrift i Menneskeslagens Historie; til hvilken overvælt- ige Velsignelse var Paulus ikke for sine Medmennesker, er fremdeles i vore Dage og vil blive det til Dagens Ende for store og smaa i Guds Rige.

Men behøver man at gaa blot til Historiens fremtra- genne Stikletter for at saa den fremsatte Sandhed stads- fæstet? Nej! Der er mange uendte Guds Børn, i en tilbagestrængt Stilling i Livet, med ringe Gvner og liden Udbylking, som stude friske Stud i Ohmgyghed, Taalmodig- hed, Tro, Tjenstvillighed, Kærlighed, stent de tit saa Ver- dens Ordskab og Fjendskab at føle. Herren laber sin Kraft fuldkommes i Strøbelighed, og han er stor og underfuld, enten han forherliger sit Navn gennem store eller smaa, rige eller fattige Guds Børn. — Men stude vi friske Stud, lære Væser? Lad os prøve os selv alvorlig, om vi ere i Troen!

Men Egeblotken maa dog tilslidst miste Livskrafterne, siger du. Det maa den. Men de hellige maa aldrig tabe Livsfasten og Livskraften. De ere som Træet, plantet ved Vandbækken. Og derfor Livskraften slygner hen i et Guds Barn, da ster det, fordi det ikke plejer sit Livsfastfund med Jesus tilberligt. Vi maa daglig og stadig øse af Livstilden fra Golgatha, som strømmer til os ved Da- ben, i Rabderen, i Ordet og Bønnen; vi maa suge Kraft- ter fra Herren i daglig Forjagelse og Tro, leve i de helli- ges Samfund og vandre som fremmede og Ublændinge i denne Verden, da stulle vi „vokse i Kraft“ og stude ny Stud, lære Frugt for Herren fra Dag til Dag.

Daglig ren ved Jesu Blod,
Daglig ned for Jesu Fod,
Daglig ind i Naadens Ord,
Daglig frem i Jesu Spor,
Da blir' du et Salt paa Jord.

Daglig Trøst fra Daabens Vand,
Daglig i din Jesus glad,
Daglig ind i Fader vor,
Oste til din Frelsers Vord,
Da blir' du et Lys paa Jord.